

КОНГРЕСОВІ ПРЕДЯВЛЕНО СІМ ПЛАНІВ РЕОРГАНІЗАЦІЇ УРАДУ

Вашингтон, 21 червня. — Ледя президент Труман підписав закон про реорганізацію виконавчої ділянки уряду, а вже вніс до конгресу сім планів такої реорганізації. Ці плани основані на дорученні департаменту, що радить під проводом колишнього президента Герберта Гувера, одначе, багато з них вимагають змін основних законів. Кожен план конгресу окремо має право покласти своє veto проти реорганізації, ухваливши як звичайною більшістю голосів впровадити 60 днів від дня пред'явлення плану конгресові. Із семи планів найбільш важливим є проект створення десятого члена кабінету, який має стати на чолі нового департаменту добробуту. Крім того має бути скріплені департамент праці, приділено більшої уваги департаменту. Мають теж бути переведені різні інші департаменти, які мають на меті упростити функції уряду. Хоча реорганізація та оці заощадження, то в дорученні уряду змине заощадити на підставі нової перестройки.

НАПІРІНА ПОСУХА ВІД 41 РОКІВ

Астрономічне літо в нашій південній частині 21 червня серед великої спеки, яка доходить до 90 градусів Фаренгейта в околиці і серед посухи, якої не було в Злучених Державах від 41 років, як виявляє федеральне Бюро погоди. В парі зі спекою триває і посуха, яка доходить до 90 відсотків. Бюро погоди заповідало кожного дня від тижня-можливості дощу, однак перебарвлення не здійснилося ні один раз. У степях Вирджинії й Вест Вирджинії були минулого тижня хмарою й зливи, а в інших околицях тільки звичайні хмарливі дощі. Постійна посуха обнизила надії на добрі жнива, а деякі хліборобські околиці сповідають, що жнива на збіжжя недописують. З Канади надходять раз-у-раз вісті, що там збіжжя високо на пні й тому прогрішний збір може принести руйну для тамтешнього фермерства.

ДЖУДИТ КОПЛОН, БОМЛА-СЯ ЕНІВЕДІСТІВ

Вашингтон. — Підчас процесу проти Джудит Коплон, обвинуваченої в утриманні шпигунських зв'язків з советським інженером Валентином Губічевим, підсуддя складала свідчення у своїй власній обороні. Вона між ін. заявила, що підчас подорожі по Нью Йорку 4 березня, коли вона мала зустріти свого молодого, вона тому зміняла трамвай і автобус, щоб змилити слід советських енкаведистів. Вона знала вже від Губічева, що вони мають їх обоє на увазі.

\$2,000 ЗРОЛОШЕНЬ НА 2,140 МІСЬКАНІВ

Нью Йорк. — На місця вересень заповіла мешканцям влада відкриття нового проекту мешкань в ділянці Бронкс, де має бути готових 2,140 апартаментів. Упровадження згодилося 32,000 родин на мешкання, в яких платять від \$18 до \$22 за кімнату місячно, відносячи до тому оплату за газ і електрику.

БЕДЕЛ СМІТ ПЕВНИЙ, ЩО РОСІЯ НЕ ВИКЛИЧЕ ВІЙНИ

Колорадо Спрінгс, у стеїт Колорадо, 20 червня. — Генерал Волтер Бедел Смит, недавній посол до Советів, висловив сильне переконання, що Советська Росія не має охоти заризикувати війною у теперішньому часі, а як зустріється з рішучим опором, то навіть по-робить деякі зміни в своїх планах агресії. — Ці погляди виявив ген. Бедел Смит на відрядженні до губернатора Нью Йорку, який саме сюди приїхав для нарад над загальним положенням країни. Щоб Європу зробити забором проти інвазії, на це, на думку ген. Сміта, треба троїстої програми, а це: втримати далі Плян Маршала для відбудови Європи; доповнити Північно-Атлантичний Оборонний Пакт і поставити фонди на відповідну мілітарну силу в Європі. При цій нагоді ген. Смит подав характеристику Сталінізму, який виявляється в таких прикметах: „Перше, це група безоглядних і амбітних осіб, яких жене до діла фанатична доктрина, що ціль осягає за соби, без огляду на ці, які вони брутальні й несправедливі; друге, це загартування тією групою цілковитої влади великої й могутньої нації; а третє, це поширення абсолютної влади на інші держави при допомозі дії дикого злискування й мовчання й мовчання”. Смит додав, що ця боротьба за волю і за американський спосіб життя може тривати багато років.

МАНУЛЬСЬКИЙ ПРИХАВ ДО НЬО ЙОРКУ

Кораблем Квін Мері, приналежним до підприємства Гайт Стар Лайн приїхав у понеділок Дмитро Манульський, міністер закордонних справ підсоветської України. Він має бути присутнім на засіданні Ради Безпеки Об'єднаних Держав найближчого місяця. На запит репортерів він сказав тільки, що мав спокійну подорож, однак чується змушеним.

ЗАПОВІДАЮТЬ ЮБІЛЕЯ ПРЕОСВ. БОГАЧЕВСЬКОГО

Нью Йорк. — У кореспонденції з Стамбулу повідомляють, що Високопреосвященний Константи́н Богачевський, єпископ Української Католицької Дієцезії в Злучених Державах, святкуватиме 25-річчя свого поставлення в єпископи у неділю 26 червня на майдані Українсько-Католицької Семінарії в Стамбулі. Приїздом буде Високопреосв. Амлето Дж. Чіконіяні, апостольський делегат в Злучених Державах, який вилгодить проповідь підчас архієрейської Богослужби в 11 годині. — Єп. Богачевський, як зазначає газета, був консекрований в Римі і прибув до З. Д. А., щоб обслуговувати українців католиків в нашій країні. За той час він оснував малу семінарію в Стамбулі, велику семінарію в Вашингтоні, декілька середніх шкіл і 25 вселюдних шкіл.

ТОРГОВЕЛЬНІ ПЕРЕГОВОРИ МІЖ АНГЛІЄЮ І МАДЯРСЬКОЮ

Лондон, 21 червня. — Вчора тут почалися англо-мадярські переговори, що мають оформити в окремий договір торговельні і фінансові стосунки між обома країнами.

ПОТВЕРДЖЕНО НАЯВНІСТЬ ВИЗВОЛЬНОГО РУХУ В РУМУНІЇ

Бухарест, Румунія, 21 червня. — Румунський уряд вчора потвердив офіційно наявність в тій країні проти-большевизького підпольного руху, що всіма силами і засобами бореться комуністичний режим. Потвердження проголошено у зв'язку зі заловідженням на сьогодні судовим процесом проти загодованих провідників того руху. Всіх їх обвинувачують за причетність до „терористичної, під-військової організації”, що змагає до „насильного повалення існуючого режиму”. В акті обвинувачення їм закидається, що цілий ряд інших „злочинів проти цивільного населення”. Усім загрожує кара смерті. В акті обвинувачення вперше офіційно потверджується постійна погроза про наявність організованого, збройного визвольного руху в Румунії.

ЕКСКОМУНІКОВАНО ПРОВІДНИКІВ ЧЕСЬКОГО БОЛЬШЕВИЗМУ

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ЕКСКОМУНІКУВАЛА ПРЕЗ. ГОТТВАЛЬДА І ЧЛЕНІВ УРАДУ ЗА ПРОТИЦЕРКОВНУ АКЦІЮ

Рим, 21 червня. — Свята Конгрегація Католицької Церкви проголосила, що згідно з канонами, на підставі якого екскомунікується, отже відлучається від Церкви, чехословацького президента Готтвальда та всіх членів уряду і всіх провідників чехословацької комуністичної партії за створення т. зв. „Католицької Акції”, ціллю якої є боротьба проти Католицької Церкви та її ерархії, священства і вірних в тій країні. В декреті всіх цих осіб не називається поіменно, але це безсумнівно виходить зі змісту. Протягом останніх трьох років це вже третє екскомунікування, що її проголосила Католицька Церква в опанованих большевизмом країнах; першу проголошено проти всіх тих, що причинилися до арешту і засуду єпископа Степана в Югославії, а друга була проголошена у зв'язку з арештом і засудом кардинала Міндсенті в Мадярсині.

КОМІСІЯ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ ЗАКІНЧИЛА СВОЮ СЕСІЮ

Лейк Сокес, 21 червня. — Комісія Людських Прав Об'єднаних Націй закінчила вчора свою п'яту з черги сесію, що тривала шість тижнів та завданням якої було приготувати кінцевий документ конвенції для охорони людських прав в усіх країнах, що є членами цієї міжнародної організації. Чергова сесія відбудеться на весні наступного року і тоді вже теж мала б закінчитися підготовка цієї важливої конвенції.

ГЕН. ВАН ФЛІТ В ДОРОЗІ ДО ВАШИНГТОНУ

Атени, 21 червня. — Голова американської військової місії в Греції, ген. Джинмс Ван Фліт, відлетів вчора військовим літаком з місцевого аеродрому до Вашингтону. Ціллю його подорожі є звідомлення про розвиток громадянської війни в Греції у зв'язку з проханням до Конгресу в справі збільшення американської військової допомоги грецькому урядові.

ТАСМІННА СПРАВА ЯПОНСЬКИХ ПОЛОНЕНИХ В СОВЕТАХ

Токіо, 21 червня. — Місцева советська місія заповіла сьогодні, що з днем 25-го червня почнеться знову репатріація всіх 94,000 японських воєнопонених, які ще перебувають в Советському Союзі. Японські і американські власті, натомість, стверджують, що в Совегах повинно бути ще щонайменше 400,000 японських полонених.

ЗАПОВІДАЮТЬ ШВИДКИЙ ДОГОВІР В СПРАВІ ІНДОНЕЗІЇ

Батавія, Джава, 21 червня. — З поінформованих кол тут заявляють, що вже в найближчому часі мали б закінчитися переговори для остаточного встановлення Злучених Держав Індонезії.

ЗАКІНЧЕНО КОНФЕРЕНЦІЮ В ПАРИЖІ

ВИШИНСЬКИЙ ВЖЕ ПОСІЛ ЗАКІНЧЕННЯ ДОМАГАЄТЬСЯ ПОПРАВКИ ДЕКЛАРАЦІЇ В СПРАВІ АВСТРІЇ; МАЛІ ВИГЛЯДИ ЩОДО РОЗВ'ЯЗКИ СПРАВИ БЕРЛІНА

Париж, 21 червня. — Рада міністрів закордонних справ чотирьох великодержав закінчила вчора свою конференцію спільною декларацією в справах Берліна і Австрії. Вже після відкриття наради та як американський державний секретар Дін Ачесон приготувався виходити на місцевий аеродром де на нього вже чекав літак до Америки, советський міністер Андрей Вишинський нагло почав домагатися, щоб міністри негайно знову зішлись та написали до спільного комунікату ще одне советське доповнення щодо Австрії. Спільна декларація має на меті заперечити відновлення контракти між Заходом і Сходом в Берліні та створити там деякі передумови для торговельної згоди. Щодо Австрії декларація створює базу, на якій можна буде остаточно приготувати мирний договір та повернути Австрії незалежність і звільнити її від окупації. В дипломатичних колах стверджується, що на конференції зроблено справжній прогрес власне щодо Австрії, натомість нічого конкретного ані основною не досягнуто в справі Берліна. Нагле домагання советського міністра, щоб в декларації в справі Австрії згадувати ще одну „поправку”, базувалося на такій як нагній телеграмі з Москви, хоча один день раніше Кремль був погодився на приготувану форму декларації. Нова советська поправка в декларації згадувала, що Австрія „не повинна робити жадних труднощів щодо вивозу зарібки або доходів у формі продукції або будь-якої свободи виїзної валюти, яку одержить”. Цим Совети хотіли забезпечити собі вільний експорт з Австрії доходів з набутих там легким способом під час окупації власностей і послостей. Державний секретар Дін Ачесон домагався точного окреслення цієї поправки, але Вишинський не міг цього зробити, оперуючи тільки правдоподібностями. Тоді Ачесон домагався клявузу, що цю справу повинні ще додатково вивисити заступники міністрів, які розроблятимуть подробиці доповіді до Австрії, але Вишинський і на це не міг пристати. Кінцеве советське домагання сильно захитало вже і без того сумнівний вислід конференції, надаючи всемо ще більш провізоричного характеру. Советська інтервенція в останній хвилині західні дипломати вважають символічним советським бажанням тільки говорити, але до нічого не догворюватися.

АВСТРИЙСЬКІ ПЛЯНИ ПОСІЛ ДОГОВОРУ

Париж, 21 червня. — У зв'язку з „принциповим” вирішенням справи мирного договору з Австрією на конференції „великої чwórки” в Парижі, австрійський міністер закордонних справ, Карл Грuber, сьогодні заявив, що Австрія згодна підписати договір Австрії, домагати себе прийняття в членів Об'єднаних Націй та запропонує договори призначити усім своїм сусідам. Грuber був ввесь час прямий на конференції міністерів в характері „спостерігача”. Стверджується, що тим разом він міг мати оправдану причину до деякого оптимізму щодо дальшої долі Австрії.

ОБОРОНА І КУЛЬТУРА ЗАХОДУ ЗАГРОЖЕНІ ЗАНЕПАДОМ НАСЕЛЕННЯ

Лондон, 21 червня. — У висліді своїх п'яти-річних дослідів окрема королівська комісія проголосила вчора своє з'ясування, в якому стверджується, що помітний занепад в природному прирості населення як в Англії так і інших західно-європейських країнах створює загрозу послаблення оборони та дальшого культурного прогресу цих країн. В звідомленні стверджується рівночасно, що зменшений приріст населення означає теж загальне послаблення внутрішнього розвитку країни на всіх ділянках життя. Пересічний приріст населення на сім'ю вивисив в Британії в останньому часі 2.2. Комісія порекомендувала цілий ряд рекомендацій для розвитку та контролю приросту населення. Інтересне, що населення Британії збільшилося з 7,000,000 в 1700 на 49,000,000 в 1949 році.

ПЕСИМІЗМ В БЕРЛІНІ

Берлін, 21 червня. — Аж надто загальні рішення рекомендації парижської конференції міністрів закордонних справ в справі Берліна і Німеччини не викликали жадного оптимізму ані серед німців, ані в місцевих колах західних союзників. Кінцева декларація в цій справі рекомендує цілий ряд „намагань” для об'єднання Німеччини в Берліні, але такі „намагання” роблено вже і раніше та завжди з цілком протилежним вислідом.

ІТАЛІЙСЬКИЙ ЖИВНА ЗАГРОЖЕНО СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКИМ СТРАЙКОМ

Рим, 21 червня. — В Італії вже від п'ятого тижня триває страйк сільсько-господарських робітників, а провідники страйку вчора заявили, що він не буде перерваний аж доки не будуть задовільно полагожені домагання робітників. Страйк серйозно загрожує продукції хліба. В деяких місцевостях дійшло до страйкових заворушень, при чому кілька осіб було поранили.

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J.
on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130
of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

PERIODICITY:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	\$7.00	One year	\$7.00
На шість місяців	\$3.75	Six months	\$3.75
На три місяці	\$2.00	Three months	\$2.00
В Державі Свободи і Закарпатті:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	\$10.00	One year	\$10.00
На шість місяців	\$5.25	Six months	\$5.25
На три місяці	\$2.75	Three months	\$2.75

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ТРЕБА ПОПРАЦЮВАТИ — СТАРИМ І НОВИМ

В "Свободі" з 2. червня ц.р. підняв д-р Роман Осінчук справу потреби українським лікарям організуватися. У статті п. н. "Лікарі й наша спільнота в Америці" автор згадує, що число американських лікарів українського походження уже зросло на яких 40 українців-лікарів, що прибули з Європи, а прибуде їх ще більше. Чи не подумати б нам, пише д-р Осінчук, як гуртом друг-другові допомогти, як адекватувати до собою духовний контакт, як зв'язатися краще в громадській роботі з другими нашими організаціями, щоб таким робом успішніше працювати для своєї суспільності і української справи взагалі.

Подібні питання ставлять собі цілком певно українські інженери, що вже організувалися, чи різного роду мистці, письменники, учителі й т. д. Відповідь на ці питання не легка, бо тут ідеться про нових людей, необнайдених з американськими обставинами і можливостями. Стара українська спільнота в Америці є в такому положенні, що новоприбулим багато допомогти не може, що зрозуміло, коли зв'язатися, хто, в яких обставинах і якими засобами це наше життя тут творить. Але одно тут певне: Поліпшити теперішній стан, збагатити наше життя і прислужитися українській справі можна головно громадою, шляхом організації. Тому порушена д-ром Р. Осінчуком справа є дуже актуальна. Нам потрібні того роду наші організації, бо як вони об'єднуються в одній загально-професійній установі й включаються в наше загально-народне життя, тоді легше буде повести пляну й на ширші розміри подуману громадську та культурну працю і виконати наш особливий обов'язок, яким є висвітлювання і пошпирання української справи на ґрунті американським та міжнародним. Тільки так треба ці справи розуміти. Отже не розпорощення наших сил, а тільки їх скріплення!

Радикальні зміни в нашому житті не настануть зараз, хоч як тих зміни треба. Резолюції, ухвалені, чи проєкти, що залишаються на папері, переміни не творять. До перемін треба творчої праці творчих людей, треба теж і суспільності, що не глуха, а радо й охоче сприймає нове. Бо що ж може, наприклад, і найкраще організована Учительська Громада, що має у себе значимі українознавці, якщо на організовані нею курси українознавства не впишуться ті, що тих курсів потребують? Подібне можна сказати про курси Інституту Заочного Навчання Українського Вільного Університету, що вже розпочинаються в Америці й т. п. Тому всім нам — старим і молодим — треба тепер добре попрацювати, щоб були як слід використані усі наші сили, що вже прибули до Америки чи незабаром сюди прибудуть. Але закни поширюючи наші спроможності, берім під увагу ті, що існують і даймо змогу працювати хоч деяким нашим силам в рямках нашого життя, бо вони не є такі вузькі, як нам часом видається через брак нашої власної енергії й ініціативи. Бо ж українських курсів усюди треба, теж і українських вистав і хорів, теж і українських мистецьких творів (хоч одного українського образу в кожну українську хату!), теж і українських книжок, повістей, драм, відчитів і т. д. Треба тільки комусь по громадах про те думати. Тих, що тут довгими роками про подібні речі дбали, стає з кожним днем щораз менше. Тому саме треба новим, що прибувають з Європи і хочуть тут допомогти українській справі, виходити без усякого вагання якнайскорше в те життя, що тут уже створене і в ньому своєю ініціативою й енергією творити можливості для здійснення нових задум і нової творчості.

ДОВКРУГИ ДОПИТІВ ПРО АТОМОВУ ТАЙНУ

Спільна Конгресова Комісія Атомової Енергії вирішила 9 голосами проти 8, щоб далі допити комісії над Федеральною Комісією Атомової Енергії вести потайки, а не прилюдно, як це було досі. Вислід голосування був поразкою для сенатора Борка Б. Гікенлупера, республіканця, який в минулому конгресі, де республіканці мали більшість, був головою Спільної Комісії. Гікенлупер закинув голові урядової Комісії Атомової Енергії, Дейвідові Е. Лілієнталу, "неймовірно недбалість" у справування його уряду. Через те, впродовж двох тижнів відбувалися прилюдні допити для насвітлення справи. Гікенлупер навіть зажадав, щоб Лілієнтал зрезигнував зі свого становища. Та коли спитали члена урядової комісії, Луїса Л. Стравса, чи він вірить в "неймовірно недбалість" Лілієнтала, той відповів: "Ні! Я вірю тільки в помилку при його осуді якоїсь справи".

Отже тепер Спільна Комісія — тобто конгресова комісія, яка переводить допити в справі "неймовірно недбалість" — перейшла до тайних допитів над поодинокими членами, які були співпрацівниками Лілієнтала і були з ним співвинуватцями, якщо загалом може бути мова про якусь вину.

Прилюдний закон ч. 585, ухвалений 79 конгресом в 1946 р. в справі створення Комісії Атомової Енергії покладало на життя теж сторожа цієї комісії, тобто Спільну Конгресову Комісію для Атомової Енергії, складену з дев'яти членів палати репрезентів і тільки ж членів сенату. Завданням Спільної Комісії є перевести студії над Федеральною Комісією Атомової Енергії. Федеральна Комісія з свого боку має сповіщати Спільну Комісію про свої дії.

Коли перед двома тижнями почалися допити Спільної Комісії, то сен. Гікенлупер, як колишній голова цієї комісії, вказав точне знайомлення з справами федеральної комісії і атомової енергії загалом і тому інші члени віднеслися до його закидів з довірою. Та коли ніхто з членів федеральної комісії не potwierдив закиди Гікенлупера, тоді допити перемінилися на двобій між Лілієнталем і Гікенлупером, аж поки прийшло до вирішення, що далі допити не мають бути прилюдні.

Про що йдеться в цьому слідстві — сен. Гікенлупер, який поводить наче обвинувачуючий прокуратор, остаточно сконцентрував свої закиди до двох головних точок, а це до лояльності персона-

лу федеральної комісії і до способу ведення справ федеральною комісією, чи, як то кажуть, її політики.

Гікенлупер закинув Лілієнталу, що перевірка кандидатів на працівників комісії була знайдено вільна. Між іншим він навів один такий випадок, не називаючи працівника по імені, тільки називаючи справу буквою "А". Людина, яка працює під таким означенням, пішє звіти для сенату, була під обстрілом Федеральної Бюро Інвестицій під замітом не лояльності і була відсунена від праці підчас слідства. Остання її виправдала федеральна комісія й наново прийняла до праці. Лілієнтал відповів, що не найшов причини до сумніву щодо лояльності заперезованої особи. На цій підставі він домагався, щоб очищену від закидів людину допустити як свідка перед Спільною Конгресовою Комісією.

Другий закид Гікенлупера відносився до "політики" федеральної комісії. Ідеться про висилку закордон ісотопів, тобто відпадків при процесі розколювання атому урану. Ісотопи є дуже цінні при лікуванні недуги пістряка й при металургічних дослідках. На підставі закону Лілієнтал згодився відступити якусь частину ісотопів Норвегії на металургічні дослідки. Сен. Мілікін, республіканець, зробив закид, що при пересиланні ісотопів до Норвегії комісія зробила те, що можна робити тільки в крайніх випадках, бо з тим злучені інформації в справі живих ісотопів, а з тим теж і в справі розвитку атомової енергії для індустриальних цілей. Такому поглядові спротивився голова Спільної Комісії, сен. Брауен МакМагон, демократ з Коннектикута. Отже знову справа стала спірною.

Коли остаточно після таких розходжень в думках вирішено, щоб далі допити відбувалися в тайні, серед публіки виринуло питання, яка за тим усім криється тайна і чи це справді тайна, чи може прилюдна справа?

Звичайно добре поінформований Джозеф Алсон виявляє, що це ніщо інше, а тільки підготовка до повної воєнної мобілізації. Він пригадує, що Спільний Штаб Начальників ділянок країни оборони прийняв як певне, що в 1952 р. Совети вже матимуть свою атомову бомбу. З цим погодилися теж і інші чинники і тому є загальний погляд, що до того часу треба втримати в справжній тайні всі справи, які відносяться до безпеки атомової енергії в Злучених Державах.

Ці аргументи заважали при-

Д. Квітка.

Капеля бандуристів ім. Тараса Шевченка

Капеля бандуристів ім. Тараса Шевченка, під мистецьким керівництвом першого диригента і композитора Григорія Китаєстого, прибула до ЗДА якось незаметно, майже таємничо.

Побіч театру-студії Й. Гірняка — це те найкраще і найвартісніше, що нам вислали на скитальщину воююча Україна.

Капеля бандуристів не приїхала одним транспортом у повному складі. Поодинокі члени капелі бандуристи, приїжджали сюди різними транспортними. І ще не всі приїхали. Григорій Китаєстий із братом причаїлися до Нью Йорку дня 18 травня, кораблем "Марин Марлін". В Нью Йорку зустрілися з кількома іншими бандуристами, які приїхали іншим кораблем і разом виїхали ввечері того ж дня до Дітройту, місця свого сталого перебування.

В Нью Йорку перебрав і заопікувався керівником капелі, Григорієм Китаєстим, та його друзями, адв. Р. Смука і рамені ЗУАДКомітету. На двірці в Нью Йорку, крім адв. Р. Смука, привітав Гр. Китаєстого й гол. ред. "Свободи", д-р Мишуга.

В Дітройті, дня 19 травня, привітав і перебрав наших бандуристів адв. І. Панчук, голова Українського Ділового Комітету.

Дещо з історії капелі бандуристів.

Дня 12 січня 1948 року Капеля бандуристів святкувала 25-річчя свого існування. Засновано її 1923 р. у Полтаві. Із членів-основників є тепер у капелі Назаренко Григорій, Панасенко Юрій і Міняйло Павло.

Від 1941 р. капеля носить назву: Капеля бандуристів ім. Тараса Шевченка. Від 1934 р. капеля перенесла свій сталый

вирішувати питання, чи далі допити Спільної Комісії мають відбуватися потайки.

Однак є і противники тайних допитів, а їх доволі багато, як це виказало голосування. 9 проти 8 голосів у комісії. Ці голоси кажуть, що рішення затримувати слідство в тайні є гістерією і не осягає цілі, бо хто кричить про потребу тайни в атомовій справі, тимчасово зраджує, що вже щось є готове. Тому така тактика тільки може спровокувати Росію до припіншення зусиль для викінчення своєї атомової бомби. Крім того Росія сама стане ще більше обережною у своїй атомовій політиці і світ нічого не довідається про її підготовку до війни.

осілок до Києва, де 1938 р. Григорій Китаєстий став її другим диригентом і мистецьким керівником. Від 1941 р. аж по нинішній день Г. Китаєстий, як перший диригент держить у своїх руках мистецьке керівництво капелі, становить, на яке кожнорічні Загальні Збори капелі вибирали його одноголосно. В цьому відзначається вартість Гр. Китаєстого як мистця і як людини.

В перших місяцях другої світової війни, в червні, липні і серпні 1941 р., капеля, з припинення воєнних дій, мусіла перервати свою діяльність. У вересні того ж року вона відновила свою культурно-мистецьку діяльність, даючи серію концертів у столиці України, чим спричинилася не тільки до плекання української культури, але і до підтримання на дусі навіщеного страхіттям війни українського населення. Хто знає терор і переслідування всього, що українське, німецьким наїзником, той зможе оцінити мужність і любов до своєї батьківщини капелі бандуристів. В найтяжчих матеріальних і моральних умовах капеля ні на хвилину не переривала своєї діяльності. В час найлютішого терору і переслідувань, в нужді, серед голоду і холоду, бандуристи відбували щоденно проби, щоб їхні виступи з мистецького боку стояли на висоті. Завдяки жертвенності й ідейності усіх бандуристів, це їм удалося.

В серпні 1942 р. німецька окупаційна влада підступом виізвала цілу капелю до Німеччини, мовляв, у Німеччині капеля матиме повну змогу розвивати свою мистецько-культурну діяльність, виступаючи з концертами, як "перед" українською людністю, яку німці масово депортували на примусові роботи, такі перед німецьким населенням. Популярність капелі в Україні, як і її національно-пропагандивна робота серед українського населення, не були на руку німецьким наїзникам, який хотів перетворити Україну в свою колонію, а її людність у невольників.

Замість виступів із концертів, капеля опинилася у Німеччині в карному таборі в Гамбурзі. Завдяки настерливим домаганням цілого українства та в злучі із захитанням німецького фронту — Німеччина вже почала втрачати певність у свою перемогу — німецька влада звільнила в січні 1943 р. капелю бандуристів із карного табору й дала їй змогу продовжати свою мистецьку працю. Але це "звіль-

нення" було фактично тільки формальним, бо хоч капеля могла виступати з концертами, то була вона їй дуже суворого "опікою" німецької поліції і виступала тільки там, де її вислали. Волі рухів капеля не мала. Все ж таки своїми концертами капеля підносила на дусі й вицілювала віру мільйонам українців, які перебували на різних роботах у Німеччині, як білі раби. Цього ж 1943 р. капеля вдалося виїхати на Волинь і в Галичину, де дала цілу серію концертів. Українське населення цих провінцій з ентузіазмом вітало наших бандуристів і чим могло виказувало їм свою вдячність. Це були останні виступи капелі на рідних землях. В 1944 р. капеля бандуристів мусіла знову виїхати до Німеччини і тут осталася аж до кінця війни.

Кінець війни зостав наших бандуристів в одному маленькому німецькому селі, Ноцінг, 30 км. на північ від столиці Баварії, Мюнхену. В перших днях визволення, капеля перенесла трагічні хвилини. Тоді якраз, на основі договору між альянтами, їздилі репатріяційні комісії різних країн, щоб відшукувати своїх громадян, яких німці депортували і забрати їх назад до своїх батьківщин. Найбільш діяльною і запальною була советська комісія. Складалася вона з тисячів агентів і комуністів. В більшості на американських автах, з американським допомогою та під американською охороною, московське-большевицькі агенти заїздили і в найгущіші закутки Німеччини, заходили в приватні доми, лапали на дорогах своїх громадян і допомагали їм — "безпробовно", безкоштовно й "добровільно" вернутися "на родину". Спершу американське військове управління не тільки не перешкоджало советським агентам у їх репатріяційній роботі, але навіть допомагало. Люди боялися ходити дорогами чи спати в домі, щоб не покласти в руки советських "визволителів". Це були страшні дні для нашої еміграції. Не один згинув підчас цієї "добровільної" репатріації, не один пропав безслідно, не один збожеволів з розпуги. Ця сумна сторінка "репатріаційного терору" в добу перемоги демократії ще жаде на свого історика.

Не минула "добровільна репатріація" і наших бандуристів. Автор цих рядків був її свідком, бо жив у сусідньому селі. Одного весняного дня приїхала советська репатріаційна комісія, в супроводі американських воїків, всі добре озброєні, з автами, щоб забрати наших бандуристів "на родину". Після короткої розмови всі бандуристи відмовилися від повороту, бо добре знали, (Докінчення на стор. 3-й)

К. ПЕТРУС

СОВЕТСЬКІ АРЕШТАНТИ

...ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ОВДУРЕННІМ
ЧЕРВОНОЮ ПРОПАГАНДОЮ.

55)

...Одного разу нашу камеру послали для прибирання нижнього поверху цього підземелля. Було ясно, що його готували для прийняття чергової партії смертників. Зійшовши до нього, ми опинилися в бетонному приміщенні, тьмаво освітленому слабким електричним світлом. Із глибини пітьми на нас дивилися тисячі людських очей, наповнених передсмертним жахом, розпучкою, благаннями... Скільки побувало їх тут з 1920 року? Яка їхня доля? В архівній кімнаті ми випадково бачили багаторусні полиці із "Справами". З кожної "Справи" звисав нуме-

рок... Між ними були п'ять — й шестизначні числа... Скільки розстріляних, загинулих в концтаборах та в'язницях скопало за цими нумерами? Скільки горя, тортур, страждань і мук людських криє в собі цей чекістський архів? І тепер, в моторошній пітьмі підземелля, ми почули на собі спрямовані на нас погляди страдників і мучеників... Нас було четверо прибіральників і ми, вражені та заціпенілі, стояли й тремтіли, охоплені затхлою вологою лоху та страхом від уявлених припар...
...В одній із смертних камер, в якій, може, ще напередод-

ні перебував засуджений, на невеличкому столу з пригвинченим до бетонної підлоги ніжками, лежали два шматочки цукру... Може, смертників, запропоновали перед розстрілом чайку випити. Але хіба ж від цього смерть стала солодшою? Засудженого одвели, а цукор лишився, як свідок доконаного злочинства. Хто може сказати, що почувала жертва в останні свої хвилини і з якими думками перейшла вона у вічність? І якщо б не було вчення про воскресіння мертвих та страшний суд, його треба було б створити, щоб могли виявитися всі думки та діла людські за всю нашу історію... Яке це буде страшне і драматичне видовище!
...А вночі, коли на верхніх поверхах будови НКВД під супровід рясної чекістської співали оперові арії та найновіші романси, "чорний ворон" підкочувався до підземелля, заби-

рав засуджених і кудись їх відвозив. Може, й після них лишались шматочки цукру, а в архіві збільшувалися ще кількості активок з шестимістними значними числами? ...Ніч. Перший сон ув'язненого... Сниться свобода, близькі, знайомі, зелені луки, квітучі садки та сонце... Або грізні скелі, а на них стежка, що опадє у провалля... І в це провалля летить він, ув'язнений, хапаючись за кущики, по скелях... Зачепився і з жахом повис над проваллям... І уві сні усвідомлює, що це тільки сон, що треба тільки здригнути і ці примари зникнуть... І почуватися, як кущик обривається і каміня з шумом падають у провалля... Це мить і сплячий полетить униз і всьому настане кінець. Але свідомість твердить, що це — сон і вимагає пробудження. І ув'язнений прокидається. У кватирці дверей

червоне обличчя вартового шось шепоче.

— Не чути, голосніше, — відповідають йому.

— На літеру М. є?

— Михайлов.

— А це?

— Мішаев.

— А це?

— Мишкин.

— Приготуйтеся... без речей.

Полекші зітхання: — "без речей". Слава Богові, до слідчого.

Пішли. Один або два охоронники. Під ногами килими. І мовильна тиша ночі. Попереду спалахують контрольні лампочки, сигналізуючи похід арештанта. Охоронники командують: "Праворуч... прямо... ліворуч... до наступних дверей... Стукай!"

— Так, так! — відгукується голос за дверей, і червоні лампочки одразу гаснуть. ...Устаткований кабінет. М'яка модерна мебля. На підлозі

та на стінах дорожні килими й картини. З трьох скляних кул летить м'яке, заколисує світло. На масивному, дубовому письмовому столі у мосьяжевій рамі, затиснутий лапками невеликого гіпсового лева, красується портрет "вождя". Перед столом стоїть м'яке овальне крісло. По той бік столу в такому ж кріслі сидить слідчий, людина років 40. У правому кутку стоїть телефон з двома рурками — внутрішній, зв'язаний з усіма відділами ГПУ, та міський... В лівому кутку кабінету у велетенському стоячому футлярі рівномірно цокає стінний годинник. Вікна зачинені віконницями і завішені важкими завісами.

Увійшовши до кабінету, ув'язнений розгублено оглядається і на пропозицію слідчого, сідає в овальне крісло. Якійсь час слідчий пише, потім бере рурку і починає телефонну розмову, косим по-

глядом спостерігаючи за виразом обличчя в'язня, який вслухується в запитання на відповіді слідчого. З його перших слів обвинувачений знається, що розмова йде про його знайомих, які мешкають в різних містах. Але він робить байдуже обличчя і спокійно починає стримувати штучні позихання.

Гра не виїхала. Слідчий кладе телефонну рурку на місце і, багаторазово посміхаючись, починає гру з іншого кінця. Увічливо, делікатно, перелбляючи... Красива двадцятирічна буфетниця приносить солодкі пиріжки, чорну каву з вершками та доріж, запашні цигарки.

Вечеря в такому затишному кабінеті!

— Може, хотіли б конячку або вина?

— Ні, дякую.

(Дальше буде).

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. С.

МАРА КОМУНІЗМУ

ГРУНТ, НА ЯКОМУ РОСТЕ КОМУНІЗМ.

УКРАЇНСЬКИЙ РАДІОВИЙ ДЕНЬ

Оголошення з цінами

ФІРМИ СТАСЮКА!

появиться в

„СВОБОДІ”

В ПЯТНИЦУ, 24. ЧЕРВНЯ

С. Лай.

„Не той тепер Миргород“

(Продовження).

„Я думала вчора вночі про можливість фізичної любови між нами. Хотіла уявити Вас тут — поруч себе, і не могла: Ви завжди для мене однаковий — той, яким я бачу Вас щодня, коли Ви говорите з катедри, — тоді очі Ваші — промениста сталь, а про Ваші уста я думала години й набрала переконання, що від першого їх поцілунку я мусіла б згоріти — такі вони пекучі. Чи посідала б я більшим між маю в цьому образі? Ви дали б крихітку — Я хочу все!“

По сентиментальному щирі слова, прості, але для нього тоді могли б стати великим откровенням життєвої правди. Потім вона писала про те, що залишає інститут, причин не подавала, а в останнім листі повідомляла, що вийшла заміж і має віру в довге родинне щастя, бо в тому чує своє справжнє поклоніння, „...а Ви лиш мрія, що й на схилі життя згірє душу теплом чистоти почування...“ Так і не пізнав він тих синів, конче синів — кольору ілюзій — сповнених мільйонною тугою очей, серед крізькох соток інших, що дивились на нього під час викладки української літератури.

Через роки маневрування політичним річешем між ухилів, збочень, перекинувань — він не досяг великого. Все частіше стали підносити голоси про його відхід від генеральної лінії. Коли це розпочалося? Чи тоді, як заборили тих останніх двадцять вісім, чи може тоді, як гласшав загріскої комуні пробирав со-бі кулю скроню, чи ще раніше, коли змер Блакитний, чи може ще на світанку творення безкасового суспільства, коли розстріляли в льохах че-ка м'тежного Чупринку? Тепер прийшла черга й на нього, — він знав це певне — з кожним днем відчував тіснішими згубні обійми змія-полава, в очі якому заглянули й ті. Чим далі, тим все більше він втрачає потрібну кожного дня настороженість і гнучкість. Як це у Плузника: „...мені що раз трудніше у товаристві друзів-юнаків; їх допели могли б звучати тихше, і навіть теми були не такі...“

Постукала в двері господиня, в якій Орест Трохимович винаймає свій маленький pokій. Був ранок і треба було збиратись, — аби не спізнитись на процедуру до лічниці. Професор згасив лампу й розпочав швидко одягатись. Ніч на биль вже зовсім пройшла, лиш чувся трохі розбитим. Затим господиня принесла фаліжанку чаю заправленого смаженою млиною й розпочала наводити в хаті порядок. Розповідала дрібні містечкові новини: — Тепер вже трохи легше з продуктами — хліб можна дістати без черги, що правда не так, як було в ті роки, коли мій покійний Пилип Трохимович ходив до земства. Боже, що тоді було всього! Зараз чоловік не може навіть уявити собі того ізобилля. Я розповідю часом своїй Марусі Пилипівні, то це для неї казка: „Мамо, — каже, — ти все говориш про шкідливі предмети, гляди щоб тобі вредительства не пришили, чи еко-номічну контр-революцію“. Тепер небезпечно й з рідною дочкою розмовляти: люди пішли такі зрадливі, але ви, Орест Трохимовичу, — чоловік старої інтелігенції. Вас і Мару-су Пилипівну також дуже

шанує, сама якось сказала, — мало лишилось таких людей, як наш професор — ежові рукавиці всіх прибрали. А й люди, я Вам скажу, не є розумні: сидить тихо, коли вла-да так хоче. От і сьогодні: йду на базар, а біля сквера, де Маруся Пилипівна каже за часів Гоголя була там якась знаменита калюжа — її оце лиш недавно цілком засипано піс-ком та огорожено, як тепер кажуть, зеленим насадженням і пам'ятника поставлено, на того пам'ятника сьогодні ран-ком хтось рваного кошика по-вісив, казали, з гнилими огір-ками місцевого колгоспу йо-го ж імені. Кожний пройде, а зняти боїться, щоб його час-сом не зазірнули в співчати-сти злочину. Навіть мільйонер удав, що нічого не бачить. А одна найшла, що знала. Ак-тивістка в нас тут є — її чоло-віка репресовано, а вона за партійними бігає. Вимастила-ся геть вся, — з кошика тече: там же й гнилі помідори бу-ли. Тепер підуть знова репре-сії, в черзі казали, що по на-шому району норму вже ви-конали, але коли такий випа-док, то буде зустрічний плян і людей знова забіратимуть. І де їх стільки дівають? Добре, що мій Пилип Петрович по-мерли...

— Ви забагато говорите, — сказав, згадуючи нічний сон, Орест Трохимович.

— Тільки з Вами, тільки з Вами, — заклопотано замету-шилася господиня. Хата була прибранна й вона вийшла.

Коли згодом прийшла зі-столи шкільки, — примовила: — Ви, Орест Трохимович, не говоріть про це Марусі Пилипівні.

Маруся Пилипівна — її доч-ка, учителька народної школи; господиня називала її для під-несення авторитету, завжди по-батькові, як і учні школи.

В лічниці лікар оглядає Ор-еста Трохимовича недбало, так роблять люди, яким шко-да даремно страченого часу. Про нічний атак Орест Тро-химович промовчав.

Обідав і вечеряв, як звичай-но, в містечковій ресторації. А вечором потягло до бібліоте-ки. Може від своєї самотнос-ти, а може через халпиви огля-дини лікарів, — з'явилося це бажання: дивитись на тихий профіль завідувачки, ловити сірі, минаючі зустрічі погля-ди очі читати Стендала й від-чути себе молодим завойов-ником жіночих сердець.

— Прикраси вечорів старо-го парубка — мрії неперей-ного й неоворотного, — ду-мав вже в бібліотеці Орест Трохимович, листуючи давно прочитане „Червоне й чорне“. Вже було по десятих — влас-тивий час закриття бібліоте-ки. Окрім нього в залі нікого не було. Завідувачка сиділа над своїм столиком з абоне-ментами; перед нею лежала

3 ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

НЮАРК, Н. ДЖ.

Академія в честь Сяп. Голо-ного Отамана Симона Петлю-ри і полк. Евгена Коновальця.

Дня 22 травня ц. р. україн-ська громада міста Ньюарку ви-ступала річницю трагічної смер-ти блп. Головного Отамана Симона Петлюри і полк. Евге-на Коновальця, — Академією, влаштованою старанням Ор-ганізації Оборони Чотирьох Свобод України, відділа в Нью-арку. Академія відбулася в са-лі „Чорноморської Січі“ при 506-506 — 18 Евені.

Академію розпочато амери-канським гімном, який відспі-вала нова іммігрантка п. С. Во-робець. Відкрив свито п. Т. Рудий. Реферат виступав п. Дмитро Кульчицький, у якому яскраво представив світаї по-статі блп. Головного Отамана Симона Петлюри і полк. Евге-на Коновальця. Міщаний хор при відділі О. О. Ч. С. У. під диригентурою п. М. Кормею-ка відспівав: Од синього Дону, муз. Гайворонського; Через поле широке, муз. Котка, з супроводом солов'я п. С. Во-робець; За рідний край, муз. Гайворонського.

Деклямація „Повстанці Пра-пори“ дуже вміло виконав 5-річний Любомир Кормеюк.

Із повним зрозумінням та пієтизмом були віддеклямова-ні вірші: „Смерть Вовжя“, панною Дотою Кульчицькою і „Сім пострілів“, п. Нестором Баснаком.

Хор та декляматорів за вде-де виконання сая нагородила гримками оплесками.

Правдивою сенсацією був гостинний виступ нашого мо-лодого, талановитого співака барітона п. Осипа Стецури, що відспівав: Псалом 94, В. Варвинського; „Ой вербо, вер-бо“, С. Людкевича; „Дума“ В. Бобинкевича.

Артист Осип Стецура, це од-дин із тих співаків, які у пісню вкладають свою душу, бо спі-ваючи, змушує слухачів пере-живати разом із ним дію пісні.

розгорнена книга, але цілком задумана в себе, сторінок во-на не листала. Орест Трохи-мович тихо, аби не стрівожи-ти її спокую, підійшов і за-глянув через плече, — була його давня, з перед десятиох літ, розвідка про творчість Ле-сі Українки.

— Цікавиться моєю робо-тою, чи Лесею? Вона відповіла, наче про-довжуючи давно почату й не-скінчену розмову: — Ваш погляд на сильну індивідуальність є таким но-вим і свіжим, і зовсім не за-вложений поняттям сьогодніш-ньої геніяльності. Ви вірите в Месію українського наро-ду?.. чи це ще можливе в у-мовах сучасного... сучасності? — виправдає трохи зніяко-віла; голос тихий і довірли-вий, довірливий своєю безза-хитністю й слабкістю.

(Далше буде).

БУВІШ УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКОВИКІ ОР-ГАНІЗУЮТЬСЯ

У зв'язку із численнішим приїздом до Америки буйших українських військовиків ви-ринувала думка створити свою організацію, агл. об'єднати всіх в одній організації б. у-країнських військовиків. Захо-дні Ініціативної Групи, очо-люваної п. генералом Олек-сандром Загородським, відбуло-ся в Нью Йорку, дня 19. червня 1949 в залі „Українського Де-мократичного Клубу“, при у-часті кількадесяти привних ініціативних зібрання, яке прой-шло в діловій та дуже това-риській атмосфері. На нарадах були присутні теж і члени тут існуючої Української Стрі-лецької Громади, голова якої, Д. Галичич, пояснив завдання та цілі цієї організації.

У висліді наради рішено: для плекання товариського життя, традиції, та для моральної до-помоги Великій Ідеї, якій всі служили, об'єднати всіх б. у-країнських військовиків в одну Організацію. Для переведення того діла обрано Організацій-ний Комітет, до якого ввій-шли:

О. Загородський, голова; Д. Галичич і М. Рибачук, заступ-ники голови; д-р В. Каліна, секретар, та члени: Б. Барвін-ський, С. Єфремов, В. Карась, І. Паливода, Ф. Федоренко.

Пісня у його виконанні є жи-вою і пориваючою.

Фортеціановий супровід спо-чинав в руках широко знайо-го та славної нашої піяністки п. Ольги Дмитрів.

Довго греміли оплески оду-шевленої сали і не дозволяли нашим славним виконавцям зійти із сцени. Іх гостинний виступ остане на все мильні спогадом української громади міста Ньюарк.

На завіз п. М. Кормеюка присутні зложили суму \$83.35 на поміч борцям Української Повстанчої Армії.

Всім, що трудилася в підго-товці та виконанні Академії належить признання і щира подяка.

Ніколи не повинні ми забу-вати тих наших провідних лю-дей, які ціле своє життя пра-цювали для здобуття волі на-шому народові та згинули трагічно на фронті боротьби з найбільшим ворогом людства — комунізмом.

Присутній.

ЖАРТИ

Жінка до чоловіка: Наш су-сід кожного ранку перед тим, як іти на службу, цілує свою жінку. А ти цього ніколи не робиш.

Чоловік: Я ж з нею незнайо-мий!

Залізнична катастрофа. — Зав'язати в потязі знайомство з дівчиною, а потім з нею одружитись.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

Нові іммігранти

Українці, що приїжджають старанням ЗУАДКомітету на пароплаві „Марін Джампер“ до порту в Нью Йорку, з п'ят-ниці, 24-го червня:

Горбач Степан; Мариневич Марія; Матус Федір, Олена, Анна, Василь; М'яткий Зенон; Михайлович Михайло, Ірина, Галина, Тарас, Ольга; Міщен-ко Михайло, Евдокія; Мисків Микола, Зінаїда; Остапенко Павло; Остапович Богдан, О-лена, Любомир, Марія, Володи-мир; Левницька Анна; Пан-телюк Осип, Олена, Осип; Пи-саренко Марія, Павло; Запо-рож Вадим, Анастасія, Вірджі-нія; Сайферт Анна, Ігор, Евдо-кія, Аля; Семків Олександра, Марта, Софія, Анна; Шамало Віра; Терещук Михайло, Со-фія; Ворба Дмитро; Загород-ний Юрій, Ольга, Олег; Зем-лем Василь, Евдокія, Володислав; Войко Михайло; Хмельницька Анна; Юськевич Степан; Ко-лосенко Степан; Коритко Іван, Марія, Мирон, Зенон, Любо-мир, Марія; Кровець Марія; Купнірчук Кікія, Анна; Мін-ю Іван, Анна; Могилін Петро, Анастасія, Марія; Наріж-ний Олександр, Галина, Во-рис, Галина, Людмила, Іван; Перфецький Михайло; Позня-ків Федір, Тамара, Марія; Ра-бенчик Іван, Стефанія, Іван, Ми-рослава, Володимир; Радзке-вич Юлія, Антонія, Юрій, Богдан, Володимир; Ражко І-ван; Савчак Юлія, Марія; Ку-пежинський Роман; Шмуляк Василь; Атецяк Андрій, Анна, Орест, Любомира, Галина; Войтович Текля, Семен, Марія, Григорій, Богдан, Марія.

Українці, що приїжджають старанням ЗУАДКомітету па-роплавом „Дженерал Мюір“ до порту в Бостоні в суботу, 25-го червня:

Бровар Володимир, Рості-слава, Олександр; Шсарук Архип, Марія, Галина, Ярема; Гинп Федір, Марія, Іван; Ко-стирка Роман, Марія, Ірина; Островерський Володимир, Ми-рослава, Мотря; Попова Тео-фанія; Шелева Дмитро; Вар-дега Осип, Анна, Осип; Бере-зюк Володимир, Галина, Мар-та; Хмельницький Борис, Та-мара, Володимир, Іван; Кури-ло Володимир, Юлія; Купні-ренко Юрій, Антонія; Луцик Михайло; Мирошник Максим, Юлія, Надія, Валентина; Со-ломко Володимир, Євгенія, Га-ліна; Стефанюк Констатин; Токар Людмила, Вячеслав; Ві-лан Микола, Іванна, Олекса-дер; Дербак Демія, Євгенія, Дарія; Горницький Андрій; Я-

ворська Осипа; Куйбіда Осип, Августина, Августина; Лебе-дович Ємільян, Косія, Омельян, Лідія, Світлана, Богдан, Олек-сандер; Михайлюк Олена, Зе-нон, Ірина, Олександра; Шер-ба Олександр; Змії Володи-мир.

ШУКАЮТЬ СВОІХ РІДНИХ

УВАГА: Зголошуючись на Розшуки до ЗУАДКомітету прохається на початку листа доконче подати під яким чи-слом в розшуках було надру-коване прізвище особи, яка вас, чи яку ви шукаєте.

За списками чи адресами від скитальників прохаємо звер-татись безпосередньо до ЗУАДКомітету, адресу якого по-даємо при кінці.

Зголошуючись на розшуки не забувайте вложити вашу жертву на покриття поштових і бюрових видатків та за ви-вашої справи.

трату часу на полегшення

ГРУПА — ЛИСТІ ДО:

18,169 а) До одностельчан з села Чагрів, Рогатин: про-сильте поміч перебраться зі скитальщини Озарків Андрій.

18,169 б) До одностельчан з с. Бишки, Бережани, поміжте перебраться зі скитальщини: Лопатинський Андрій.

18,169 в) До співгромажан міста Ясло від Палевиц Ми-рослава, відзвітіться, поміжте виїхати зі скитальщини.

18,170 Перзан Стефана і Яко-ва (Словаки) від сестри Пер-зан Бари.

18,171 Гірський Василя, То-машевський Василя, Мандрик

ПОДЯКА.

Вважаємо своїм обов'язком цією дорогою зложити щирі подяки Ви-Пу Струку за спровадження нас до Америки.

Коли б більше було таких добро-дів, як П-во І. О. Струка, то пев-но нікого скитальця не зустріли б більше по таборах в Німеччині.

Добродієство П-ва Струка ти-м більше, що ми ні своєю й ні зна-йомої навіть, а вони вперше дізнали-ся у Філадельфії, де щиро і сердеч-но нас вітали та опікувалися нами, доки ми не почали ставати знову ж таки за їх помічю на власні ноги.

(пл. ор.) Вдячні Зенончик.

Похорон відбувся 17. червня.

В. Н. П. Р. Рубльовський, секр.

Василя, Король Григорія, Гу-ців Евдокія, Кохан Федора, асі з с. Підністрия (Бібрка) від Сома Пилипа.

Голоситись на адресу: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE P. O. Box 1661, Philadelphia, 5, Pa.

ПОШУКУВАННЯ

ЧЕРНЯК АННА по чоловікові ВО-ЧУК, пошукує свою тітку МАРґУ ЯРМІНЦЬ, котра вийшла з села Оршків, повіт Перемиський. Мабуль мешкає в Нью Йорку.

АННА WÓWCZUK St. Gertrude S. Monastery Ramsay, La.

Пошукує тету з дому КАЧАН з села Руденко Липке, пов. Радехів, п. ВАНЧИНІНА ВАСИЛЯ з Чорнобілля, та п. ТОВБЕНКО ПЕТРА з Чорнобілля, малих. Ласкаві пош-довілля слати на адресу: SADIWNYK WASYL 99 Featherbed Lane, Bronx 52, N. Y. Telephone: TELEPHON 8-8587

ПОШУКУЄ ЗАЙНЯТТЯ.

Дипломований учитель музики і кваліфікований народний учитель, рутинний організатор хорів і оркестрів дитячих, емігрантських і танцювальних ансамблів, викладач перекладу музики, спеціаліст, есперантська мова, у навчання, есперантська гри на всіх інструментах, може об-рати відповідне становище при у-країнській парафії, семінарії або в місцях аполі. Референтні удільні: Mr. THEO. KASKIW, 600 High Street, Newark 2, N. J.

ПЛАСТОВЕ БРАТСТВО

від новика до септора тепер перебуваючих у штеті Maryland, прошу негайно подати свої теперішні адреси, на таку адресу:

ROMAN RUDNITSKY 1710 Hollins Street, Baltimore 23, Md. Роман Клас, уповнов. на штеті Maryland

АДВОКАТ WILLIAM KUZMA

806 South 10th St., Newark, N. J. Phone: ESsex 2-8636

ІВАН БУНЬКО

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК зааряджує погребання по \$150 ціна так низька як ОВЛУГА НАПІРАЦА.

JOHN BUNKO Licensed Undertaker & Embalmer. 437 E. 5th St., NEW YORK CITY. Dignified funerals as low as \$150. Telephone: GRamercy 7-7661.

Comfortable air conditioned Lytwyn & Lytwyn UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS 801 SPRINGFIELD AVENUE NEWARK, N. J. and IRVINGTON, N. J. Essex 5-5555

OUR SERVICES ARE AVAILABLE ANYWHERE IN NEW JERSEY

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Занимається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

129 EAST 7th STREET NEW YORK CITY Tel. OCHard 4-2568

BRANCH OFFICE & CHAPPEL 707 PROSPECT AVENUE (Cor. E. 155 St.) Bronx, N. Y. Tel. MEIrose 5-6977



Саме в хвилині, коли Норма насолоджувалася холодною во-дою купелі...



...Сабора підкрадалася під табор. Професор Мартін був зайнятий налагодженням шат-ра.



Але доктор Мартін ніколи не довідався, хто завдав йому смертельний удар. Він згинув, не видавши жадного оклику.



Після оживляючої купелі Норма побігла в сторону та-бору.